2024/1 r0.7a

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

ALBERT EINSTEIN …

- *Chytrý člověk vyřeší problém. Moudrý člověk se mu vyhne*
- *Ten, kdo se nikdy nedopustil chyby, se nikdy nepokusil o něco nového.*
- *Svět je nebezpečné místo k životu, ne kvůli lidem, kteří jsou zlí, ale kvůli lidem, kteří s tím nic neudělají*
- *Nesnažte se být úspěšní, ale spíše prospěšní.*
- *Nevím, čím se bude bojovat ve třetí světové válce, ale ve čtvrté to budou klacky a kameny.*
- *„Inteligentní lidé se snaží problémy řešit, geniální se je snaží nevytvářet!“*
- *Hra je jeden z nejefektivnějších způsobů, jak zjednodušit život. Přesně to jsme dělali jako děti, ale v dospělosti jsme si hrát zapomněli.*
- *Představivost je důležitější než vědomosti*
- *Jak vzniká vynález? To všichni vědí, že je něco nemožné, a pak se objeví nějaký blázen, který neví, že je to nemožné, a udělá vynález.*
- *Každý je génius. Ale pokud budete posuzovat rybu podle její schopnosti vylézt na strom, bude celý svůj život žít s vědomím, že je neschopná.*
- *Kdybych měl k dispozici hodinu na zvládnutí problému, na kterém by závisel můj život, strávil bych 40 minut jeho studiem, 15 minut jeho analýzou a 5 minut jeho řešením.*
- *„Lidská bytost je součást celku, který nazýváme "vesmír", součást ohraničená v čase a prostoru. Prožívá sebe sama, své myšlenky a pocity, jako něco odděleného od zbytku – je to druh optického klamu vlastního vědomí. Tento klam pro nás představuje jakési vězení, omezuje nás na naše vlastní touhy a vztah k několika nejbližším osobám. Naším úkolem musí být osvobodit se z tohoto vězení tím, že rozšíříme okruh svého soucitu tak, aby zahrnul všechna živá stvoření a přírodu v celé její kráse.“*
-
- *Zdroj: https://citaty.net/autori/albert-einstein/*

OBSAH

r 0.7a

Nebýt jen o rok starší …. *(Jarmila Plotěná)* _____ 2

O relativnosti pohledu *(Jarmila Plotěná)* _____ 3

Přitažlivost novosti *(Pavel Sedlák)* _____ 6

Ohlédnutí na cestě *(Pavel Sedlák)* _____ 8

Amma Sri Mata Amritanandamayi *(Jan Vachuda)* _____ 12

Babička a krabička *(Dan Novotný)* _____ 14

Vnitřní pravda *(Dan Novotný)* _____ 16

Básně – Rozpomenout si, Nestálost, Náušnicová filozofie
Intolerance *(Jarmila Plotěná)* _____ 19

Útržky _____ 22

Obrazový materiál:

Obálka – fotografie: Zimní cesta – Pavel Sedlák

s. 3 – fotografie: Jablko – Pavel Sedlák

s. 11 – fotografie: Brno – Jarmila Plotěná

s. 15 – fotografie: Amma – CC BY-SA 4.0, https://en.wikipedia.org/w/index.php?curid=64061425

s. 18 – reliéf: Bronze door, Truth (1896–1898), Library of Congress, Washington, D.C. (Public domain)

s. 20 – fotografie: Náušnice – Jarmila Plotěná

s. 21 – socha alegorie Pýchy – Matyáš Bernard Braun
Autor fotografie: Dezidor – Fotografie je vlastním dílem, CC BY 3.0,
https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=11984946

Foto slunečnice na vnější straně zadní obálky: L. Shyamal – Vlastní dílo, CC BY-SA 2.5,
https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=895745

NEBÝT JEN O ROK STARŠÍ

Tak už máme několik týdnů nový rok 2024. Můžeme číst různé předpovědi a sledovat zprávy ze světa i z domova, můžeme vidět mnoho stínů, smutku a trápení. Měli bychom si položit otázku, zda to vše na nás těžce dopadá jako na kohokoliv kdo nemá žádnou víru nebo zda si činíme ze své víry „filtr“, který nám nedovolí vidět realisticky nebo dokonce zda si ze své víry nečiníme takové ty růžové brýle co nám ukazují jen to co je nám příjemné a co si přejeme vidět. Nic z toho není návodné, moudré a tedy není žádným řešením.

Jaký je tedy moudrý pohled víry? Takový co přináší řešení, východisko, radu, ba přímo praktický návod, nikoliv však jak by se měl změnit svět a co by měl dělat, ale jak a co bychom měli jeden každý dělat my. To se neobejde bez správně položených otázek:

Co je pro mne za aktuální situace důležité, jaké jsou moje priority a jaké mám ideály a cíl. Shoduje se moje denní činnost s mými prioritami? A odpovídají tyto priority mým ideálům. A shoduje se můj cíl s mými ideály? Podporuji je i svou praktickou činností? Co chci ze svého životního snažení zachovat a předat?

Tak vidíme jak velké nároky jsou kladeny na harmonii v jednotlivém životě, vše o to naléhavější o co je celkový stav světa složitější a těžší. Jsme tedy nejen o rok starší, měli bychom být i (alespoň) o rok moudřejší.

Naše číslo Poutníka přináší veršování na různé jevy, kterých si je možno povšimnout nejen na duchovní cestě. Uveřejňujeme také patnáctero návodných zásad Ing. Jiřího Elgera, který působil v brněnské obci od roku 1967. Zemřel v září 1982. Jak vzpomíná v jednom starším čísle Poutníka Rev. Miloš Mikota, Ing. Elger míval cykly přednášek o meditaci a správném životě.

Vděčně otiskujeme rovněž jednu Kládu z kytice textů, které Poutníku daroval Mgr. Milan Klapetek, který byl též naším vzácným hostem 2. února v 17:00 hod. na M. Horákové 13.

9. února jsme si zde s hosty ze Setkání s Cestou zpřítomnili památku a odkaz br. Bohumila Housera (Váju). Koncem února bude tomu rok,

kdy nás opustil RNDr. Lustig, nám tolik drahý Milan. Ve verších mu věnujeme nesmutnou vzpomínku, neboť památka dobrého člověka není ponurá.

V pátek 16. ÚNORA zveme na VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ OUB,

od 17:00 na M. Horákové 13

Celostátní sněm NSČU se koná v Ostravě od 12. do14. dubna, zvolíme naše delegáty.

Do nového roku přejeme nám všem svobodu, moudrost a toleranci

Jarmila

O RELATIVNOSTI POHLEDU

aneb příběh pravdivý a celý
o Milanovi - velkém sběrateli

Jarmila Plotěná

I. část

Milanovi kdosi dal
medvědí kožich, kde ho vzal?
Snad na Sibiři se to hodí,
těžší byl než kožich sobí.
Nač má ten kožich ať mi poví.
Milan ho měl prý do zásoby.
Nemohl vědět kdy se hodí.

Bylo parno, Milan se do služby vydal,
dělal ostrahu, v noci stavbu hlídal.
Kožich si sebou přibalil
a ráno se v něm navrátil.
Prý velmi se hodil, v noci bylo zima
a pak ráno po Brně v kožichu jít príííma!

Divil se, že se divím,
vždyť to jsou věci samozřejmé,
jak je to možné, že není mi to zřejmé.

Není to básnička, ale popis pravdy,
buďte si jisti, že takhle to bylo, bylo doopravdy.

II. část

Ještě napíšu bez váhání,
že příběh s kožichem měl pokračování:
Sice jsem tušila, že ztráta kožichu bolí,
ale co budeme dělat, když napadnou ho moli.
A tak jsem medvěda tajně vzala
a v horkém srpnu v Brně prodávala.
Už jsem byla upachtěná celá,
aniž bych nejmenší úspěch s kožichem měla,
že byl těžký, starý, šel z něho strach,
nechtěli ho zadarmo ani v kožišnictví v Žabinách.
Až jedna paní tam se nad ním slitovala,
že by si ho k sobě na chalupu vzala.
Prý má na chalupě historický styl,
jako polštáře by se míša uplatnil.
S radostí jsem jí ten skvost darovala.
Po dlouhém tahání jsem si záda narovnala.
A že mi nebylo v tom parném létě líně,
získal Milan prostor v celé polovině skříně.
Že takých pokladů velkou hojnost měl,
na ztrátu kožichu brzy zapomněl.
Nosil pořád další, vršil je ze všech sil
a když některý zmizel ani se nezlobil.

Zvláště když jsem doložila,
že jsem jimi někoho potěšila.

PŘITAŽLIVOST NOVOSTI

Pavel Sedlák

Technologický vývoj lidstva potvrzuje Buddhovu nauku, hovořící o nestálosti a neuspokojivosti jevů. Je asi v lidské povaze, že se stále ženeme za něčím novým, lepším, „radostnějším“. Stručně řečeno, za nezralým ovocem, které je sice kyselé, ale hlavně jiné - a ty vzrušující možnosti …

Vzpomínám si, jakým hitem byly první „digitálky“. Nádherné japonské hodinky s do té doby nevídaným displejem z tekutých krystalů, které se nemusely natahovat a šly na knoflíkovou baterii třeba i půl roku. Levnější verze sice nesnášely třeba pot, ale každý je musel mít. Klasické mechanické hodinky měly chybu půl minuty až minutu za den a musely se každý den natahovat, zatímco běžné digitálky řízené krystalem takovou odchylku udělaly třeba za měsíc. Navíc nebyly tak háklivé na otřesy. A měly v sobě stopky, podsvícení a budík, který hrál Beethovenovu skladbu „Pro Elišku“. Nebyly levné a aby je člověk v tehdejším „socialistickém“ Československu získal, musel mít buď někoho kdo by je dovezl „ze Západu“, nebo shánět pašované zboží na černém trhu.

Viděno z dnešního hlediska vlastně nebyly výhody „digitálek“ až tak zásadní, zvláště ve srovnání s problémy spojenými s jejich „sháněním“. Člověk musel mechanické hodinky každý den natáhnout a každý druhý den seřídit. Technologie klasických „digitálek“ je dnes dotažená k dokonalosti. Běžné značkové digitálky vydrží na baterii i deset roků, přitom nejsou drahé. S vyššími modely můžete i plavat. Dokonale plní svoji funkci. Je to zralá „dotažená“ technologie. Není o ni zájem.

Hitem jsou dnes chytré hodinky. Jde vlastně o miniaturní počítač na baterku, který musíte alespoň jednou týdně nabíjet. Tento počítač se do značné míry řídí sám, či spíše ho řídí někdo jiný, uživatel má snad cosi jako poradní hlas. Baterie má omezený počet nabíjecích cyklů, nedá se vyměnit bez drahého servisního zásahu a asi bych ji ani nenechával v mrazu. Kromě toho jsou to zařízení tak chytré, že zaznamenává jakou máte teplotu, tep, okysličení krve, měří vám počet kroků, náladu a možná i na co právě myslíte. A odesílá se to někam do Ústředí, aby se vědělo. Navíc operační systém zabudovaný v tomto technologickém zázraku má omezenou podporu výrobce. Po pár letech může být takový produkt nebezpečné používat, protože hrozí, že ho ovládnou nějaké neautorizované

živly, sledující poněkud odlišné cíle než ti, kteří za daný produkt zaplatili celkem dost peněz.

Jinou excelentní zralou technologií jsou klasické počítače. Obyčejný notebook s Windowsy. Vtipálci tvrdí, že je někde nastavení volba „rozčiluj mě každých pět minut“, ale upřímně … když člověk ví o co jde a nastaví si prostředí tak, aby mu vyhovovalo, není co řešit. Pamatuji dobu, kdy byl osobní počítač tajemnou krabicí s rozměrnou elektronkovou obrazovkou. Tahle krabice člověka někdy vytáčela až „do ruda“, ale tyhle časy jsou dávno pryč. Dnes jde o obyčejný „psací stroj“ počítačového věku, který funguje klidně i osm hodin na baterku, choulostivý mechanický harddisk byl nahrazen pamětí flash. Je napojený na internet a většina věcí zde funguje víceméně bez problémů, pokud člověk není počítačově negramotný. Možná vám to bude i „chodit pro pivo“ tolik věcí dnes běžný notebook umí. Ale už dávno nemá ten „wow“ efekt, dráždivou příchuť nezralého ovoce.

Jiným příkladem jsou elektromobily. Dokud šlo o „vychytávku pro pár exotů“, tak jsme elektromobily obdivovali. Mnozí této technologii bezmezně (a také velmi navině) věřili a těšili se na levnější mobilitu, živenou ze solární energie, která je „zadarmo“. Dnes již málokdo pochybuje, že tato technologie byla v době svého vstupu na trh opravdu hodně kyselým jablkem. Odborníci na to upozorňovali, avšak jejich hlas nebyl slyšet. Velké problémy ještě nastanou. Zatím není penetrace natolik vysoká, aby se projevovala nedostatečnost elektrické sítě, co se týče propojení, zdrojů a v neposlední řadě „poslední míle“. Mám trochu obavu, že pochopitelné zklamání a deziluze může vést k odstoupení od technologie, která je velice nadějná a postupně dozrává.

Potřebujeme především trpělivost. Potřebujeme zmírnit tempo, aby společnost unesla změny, kterým je vystavena. Současně musíme vytrvale směřovat k udržitelnosti, ke správnému, ohleduplnému využívání „starých“ technologií a současně k *postupnému* ale vytrvalému zavádění nových, slibných technologií, které v sobě nesou potenciál vyšší udržitelnosti.

Napadá mne, že je to do jisté míry i případ českého unitářství. Překonali jsme hory problémů, v relativně nedávné době zvláště peripetie spojené s „odšputnováním“ společnosti po pádu totality. Vybudovali jsme potenciál přinášet velký užitek, ale nemůžeme už být tou „novotou“, po které každý touží.

OHLÉDNUTÍ NA CESTĚ

Pavel Sedlák

Jak jde čas, cítím určitou potřebu ohlédnutí zpátky, za tím kým jsme byli, na co navazujeme, co snad neseme nebo se snažíme nést dále.

Jsou organizace a směry, které mají jasně dané směřování, mají svoje dogmata, jasné směrnice, jsou často postaveny na principu „take as is“. Berte co nabízíme, nebo nechte být. Nabízejí svoji tradiční cestu ke spáse, k osvícení, nebo k podobně vyjádřenému Cíli. Věnovat pozornost těm kdo jsou duchovně vyspělí, kdo mohou být příkladem vysoké duchovní úrovně, zabývat se jejich odkazem, je skutečně dobrým způsobem, jak postoupit a nezabloudit na duchovní cestě. Je nepochybné, že tyto proudy v sobě opravdu nesou mnohá cenná poučení. Bylo by chybou automaticky odmítat jakákoli doporučení, pravidla či rady jen proto, že jejich následování se nám může jevit jako nepohodlné nebo ne zcela výhodné. Jistě chceme být svobodní, ale to zahrnuje i svobodu volby etického kódu, nikoli jeho anihilaci.

Na druhou stranu chvályhodná snaha vést lidi někdy vede k šíření mylného přesvědčení, že pouze určitá organizace nebo pouze určitý duchovní směr má univerzální pravdu, kterou by měli povinně následovat všichni lidé na celém světě. Snad budete souhlasit, že představa že „jedna velikost padne všem“, je nesprávná.

Upřímně řečeno, mohl to být někdy absurdně i případ unitářů, zvláště když si myslíme že právě my máme propachtovaný nadhled a patent na rozum, takže je nás sice hrstka, ale dříve nebo později se právě unitářství zákonitě stane vedoucí světovou ideologií.

V Unitarii bylo možné se setkat s různými přístupy a různými lidmi. Myslím, že to co nás spojovalo byla potřeba sejít se s lidmi, kteří také „měli“ autentickou duchovní zkušenost, či snad spíše její uvědomění. Přitom musím konstatovat, že neznám člověka, který by k této autentické zkušenosti přišel v Unitarii. Do Unitarie jsme došli cestou různých duchovních směrů, cestou různých dispozic, různých zkušeností, které nás opět přivedly k tomu či onomu zaměření.

Duchovní linie brněnské Unitarie tedy nechápu v jednotném čísle, jedná se o více linií, které se zde setkávají. Máme být prostorem setkávání, nikoli místem prosazujícím „jedinou správnou“ doktrínu. Toto pojetí unitářství nemá za cíl být alternativou k zavedeným směrům, není

alternativou ke křesťanství nebo k buddhismu, hinduismu a k jiným, dokonce není ani „deštníkem“, který by měl tyto směry nějak „sjednocovat“. Nemá smysl se o to pokoušet, dokonce by taková glajchšaltizace byla škodlivá. Jde spíše o pochopení „jednoty v různosti“, o sdílení zkušeností, o vzájemnou podporu a pomoc na cestě k vyššímu stupni poznání, k pochopení, využití a k rozvoji vrozené spirituality. Domnívám se, že smyslem existence různých směrů není „souboj idejí“, který se pravidelně stává záminkou ke „kulturní válce“, která pouze maskuje boj „o hrdla a statky“, který je při dnešní úrovni vědy a techniky vlastně zbytečný.

Příznakem vyšší úrovně poznání je vyšší úroveň vnitřního klidu, menší vnitřní zmatek, jasnější orientace co se týče smyslu života, zaměření na vlastní duchovní cestu. Místo toho, abychom druhým vnucovali něco, co jsme třeba sami dostatečně nepochopili.

Tento přístup je odlišný od pouhého synkretismu, nebo „new age“, od hledání prožitku „ber kde ber“, naše linie a inspirace mají být totiž věrohodné a hodnotné, unitářství je platformou kde se mohou ale také nemusejí setkat. Různé linie nejsou přiváděny pod společnou střechu, ale setkávají se zde lidé z různých duchovních linií, kteří dospěli různými cestami k toleranci. To je nanejvýše potřebné a žádoucí, protože zvláště „tradiční křesťanský“ a nejen křesťanský přístup vede ke konfrontaci, kterou si v současném světě nacpaném zbraněmi s potenciálem zničení nejen lidstva, ale možná i vyšších forem života na naší planetě nemůžeme dovolit.

Přiznám se, že po letech strávených v brněnské Unitarii mi připadají duchovní směry, pojaté jako ideje nebo archetypy, mrtvé a bez užitku. Vzpomínám vděčně na pana Bohumila Housera, který po mnoha životních zvratech zahrnujících věznění v době druhé světové války a emigraci po válce dospěl k východním naukám. Vyučoval zvláště buddhistickou meditaci vhledu vipassána a buddhistickou filosofii, vážil si i křesťansky vyjádřené duchovní nauky. Rovněž se věnoval praxi čchi-kungu, která mu pomáhala udržovat se ve výborné kondici i ve vysokém věku. Vybavují se mi třeba témata jeho promluv – „Království nebeské je blízko“, nebo „Tanha, neboli ulpívání“.

Vzpomínám vděčně na paní Šubartovou, která byla dlouhá léta tahounem časopisu Poutník. Myslím, že v době jejího působení v Unitarii nebylo číslo, ve kterém by neměla svůj článek. Povrchní pozorovatel by ji na

shromáždění považoval za běžnou evangelickou křesťanku, možná by se i pohoršil nad tím, když zakončila svůj příspěvek do diskuse zvoláním „halelujá“. Hluboce rozuměla a studovala filosofii, její rozhled, bystrost a znalosti byly obdivuhodné, mimo jiné studovala meditaci v buddhistickém klášteře snad v Thajsku.

Při vzpomínce na paní Šubartovou se mi vybaví paní Škárová, která se našla v antroposofii Rudolfa Steinera. Její cesta byla spíše umělecká a poetická, současně se však vyznačovala disciplinou, láskou k přírodě a činorodostí. Paní Škárové vděčíme za tradici „otevírání studánek“, jarního unitářského výletu do přírody a obřadu u vybrané studánky, při kterém čteme nebo se snažíme zpívat úryvky ze stejnojmenné básně Miloslava Bureše, která je podkladem pro slavnou kantátu. Jde vlastně o navázání na „pohanskou“ moravskou tradici, která paradoxně v jiné formě žije a vlastně se šíří i do světa díky „křesťanskému“ skladateli Bohuslavovi Martinů. Uvědomění národních a regionálních kořenů nemá být důvodem k potírání odlišných kultur. Jejich zašlapáním bychom však přišli o část své celistvosti. Nemělo by nám proto být divné, že při cestě k sebepoznání narazíme na své národní a lidské kořeny. Milada Škárová se rovněž zasloužila o propagaci svébytné feministické přírodní filosofky Anny Pammrové.

Se vzpomínkou na Miladu Škárovou přichází také vzpomínka na nedávno zesnulou Ivu Bordovskou, která často zpívala právě na otevírání studánek. Starala se v Brně o hudební program. Vždy ji doprovázela milá atmosféra.

A vzpomínka na Josefa Heppa, který v Brně dlouhá léta dělal technickou redakci Poutníka a vedl lekce jógy. Duchovní inspiraci čerpal od Karla Wernera a Jiřího Elgera. Rovněž byl propagátorem vegetariánství a umírněné makrobiotiky.Vzpomínám také vděčně na bratra Ventrubu, který s sebou vždy přinášel noblesu „První republiky“, Norberta Čapka a ostatních zakladatelů českého unitářství.

Do jisté míry jsme byli také „sbírkou exotů“, lidí kteří měli své vnitřní a následně i vnější problémy, ale přesto v určitém směru vysoce převyšovali své okolí. Když jsem v Poutníku kdysi narazil na eseje Romana Zeanddricha Ernesta o Jellymanovi, tak jsem si myslel, že je přebíráme „z Ameriky“, že jde o někoho podobného jako je třeba Robert Fulghum. Doufám, že se Romanovi daří dobře, když jsem ho poznal protloukal se životem všelijak, většinou pod hranicí bídy.

Podobně jako jeho přítel RNDr. Milan Lustig. V brněnské obci se dodnes traduje historka, o tom jak RNDr. Lustig pracoval jako noční hlídač v brněnské Zoo. Když ho přišel navštívit Roman, viděl že Milan ve službě spí. Roman ho prý vzbudil přísnou otázkou: „Pane doktore, kde je hrošík australský?“

Za tuto pestrost a vnitřní bohatství brněnského unitářského společenství vděčíme také diplomatickému a tolerantnímu přístupu reverednky Jarmily Plotěné. Omlouvám se mnohým, které jsem zde nezmínil a kteří by si to zasloužili. Kéž nás pestré společenství brněnské Unitarie nadále doprovází na naší duchovní cestě.

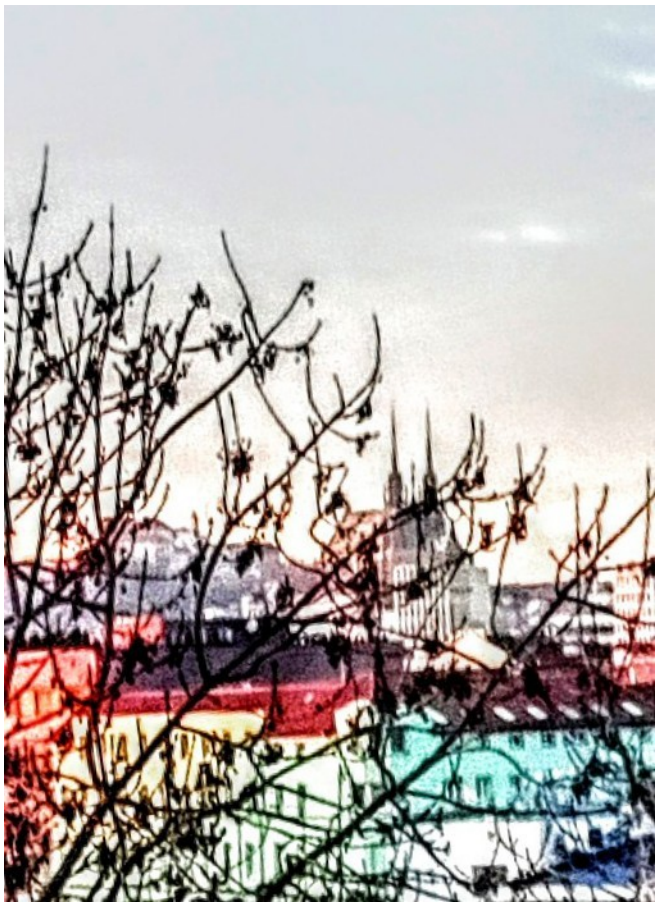

Amma Sri Mata Amritanandamayi

Jan Vachuda

V červnu 2023 (2. 6.) proběhla v brněnské Unitarii přednáška o učení indické duchovní učitelky Ammy.

Amma (Sri Mata Amritanandamayi) je učitelka jógy a zakladatelka široké sítě humanitárních aktivit (www.embracingtheworld.org) pocházející z jižní Indie.

Amma je známá jako objímající svatá žena, která požehnává všem příchozím pomocí objetí (tzv. daršanu).

Objala miliony lidí a mnohým pomohla na jejich duchovní cestě. Velkému množství lidí pomohla i v zajištění základních životních potřeb pomocí mnoha desítek projektů, které realizovala v Indii i ve světě. Například stavbou sítě nemocnic. Poslední nemocniční komplex je rozsáhlejší než ejvětší v ČR v Motole. Nebo stavbou 47 000 domů, 75 školských institucí včetně 6 kampusů univerzity Amrita a pomocí při humanitárních katastrofách. V neposlední řadě pomocí ukrajinským uprchlíkům na polsko-ukrajinské hranici.

Záběr sítě aktivit je značný. Amma se setkává i s indickými prezidenty či náboženskými osobnostmi. Nemalý důraz rovněž klade na ochranu klimatu a zdrojů, například nejnovější nemocnice má nulovou uhlíkovou stopu a do několika let má být závislá pouze na solární energii.

Důležitou součástí učení Ammy je „nelpění“, ať už na činnosti, emocích nebo myšlenkách.

Dále je to spojení cesty lásky (bhaktijógy), cesty poznání (džňánajógy) a cesty činnosti (karmajógy).

Ideální je vyvážení těchto tří přístupů. Každý má svůj duchovní vývoj a každý by se měl sám sebe tázat, na čem by měl nejvíce duchovně pracovat.

Přednášející uvedli také zdroje jako webové stránky ammachi.cz nebo cz.amma.org, případně anglické stránky amritapuri.org.

Po meditaci následovala diskuze. Mimo jiné se diskutovalo také o tom, že individuální duchovní rozvoj je sobecký. Na určité části cesty se vývoj jeví jako sobecký, ale touto snahou člověk dochází k nesobectví, respektive k uvědomění, že člověk není od ostatních oddělen. Právě jóga

poznání i jóga lásky (lásky ke všemu, co je) a karmajóga (nesobecká činnost) jsou metody, kde člověk přerůstá svůj egoismus a uvědomuje si neoddělenost, neosobnost, popřípadě další aspekty pohledu na svět.

Samozřejmě je nutné tyto nauky vhodně interpretovat, protože každý potřebuje pro svůj rozvoj trochu jiné metody, má odlišné „čmouhy na svých brýlích“. Praxe bdělosti v každé činnosti je důležitou součástí každé duchovní praxe.

Meditace je podle výroku Ammy cennější než zlato, protože přináší duchovní i materiální prosperitu a vede k míru a radosti.

BABIČKA A KRABIČKA

Dan Novotný

Dušan dokončil svoji každodenní meditaci. Opět se mu závoj tajemství z reality i z něho samého nadzdvihnout nepodařilo. Vzal do ruky telefon a zavolal svojí sestře Nikol:

„Ahoj Niki, tak co, půjdeme do té banky?“

„Nazdar Dušane, dáme si sraz za půl hodiny v centru.“

Dušan se rychle oblékl, vyšel z bytu a po chvíli čekání na zastávce nastoupil do tramvaje.

Přemýšlel. Před nedávnem mu zemřela babička a mezi její pozůstalostí se nacházela i schránka v sejfu banky, jejíž obsah měl zdědit napůl on a napůl jeho sestra.

Babička pocházela ze starého arménského rodu. Dušan sice nevyznával arménské křesťanství (ze všech abrahámovských náboženství měl trochu úzkost), ale myslel, že z babiččina dědictví určitě narazí na nějaké to duchovní vodítko, které udá směr jeho celoživotnímu hledání.

Dušanovou filosofií bylo, že když už se ocitl na světě, měl by vědět, proč tu svět je, proč je tu i on, Dušan, a teprve potom, co získá správnou "mapu", bude vědět, co dělat.

Sedl si a pozoroval lidi v tramvaji. Třeba támhleta slečna, která hlasitě promlouvá do svého mobilního telefonu: ta tyto věci, zdá se, vůbec neřeší, ale jen tak si žije, jak nejlépe umí. Neměl by to dělat taky tak? Myslel si, že pokud by to udělal, stále by hlodal červík pochybností.

V centru počkal na Nikol:

"Jaká byla cesta?"

"V pohodě, zajímá mě ta schránka."

Za chvíli byli v budově banky. Úředník měl krátký proslov a pak je vedl do nitra budovy.

Sjeli výtahem dolů.

Prošli dlouhou chodbou.

Otevřeli vrata, která vypadala jako od trezoru.

Objevili se v místnosti se spoustou schránek.

Úředník posléze tu správnou našel podle čísla.

Dal ji na stůl, vzal tři různé klíče a jal se otevírat.

Dušan zatajil dech.

Schránka byla prázdná.

SKEPTIK NA DISKOTÉCE

Dan Novotný

Stojím v bizarním rumraji halloweenských masek. Lidé tančí, třou se o sebe. Co tady vůbec dělám? Šel jsem jako každý pátek do jiného klubu, než je tento: tam chodím už dvacet let, ale hráli tam tentokrát špatně, tak jsem se na zastávce tramvaje připojil ke třem ženám, které měly stejný názor: napadlo je, že to budeme táhnout dál v centru. Tyto ženy se pak ztratily v davu a já zůstal sám v neznámém prostředí. Kdo by tušil, že v tom prvním klubu je propadlo, které vede hlouběji a pokud si člověk nedá pozor, zahučí tam. Zkouším tancovat. Zkouším tancovat s někým, ale nikdo se mnou tancovat nechce. Dám si pivo u baru, ale co z toho?

Pak mě napadne: musím tady vůbec být? Čekám tu na něco? Hledám tu spřízněnou duši: co by tu vlastně dělala? Drží mě tu vůbec někdo kromě mé vlastní žízně po dobrodružství, která je pofiderní? Má to vůbec nějakou pointu, nedělám jen mechanicky věci, které jsem dělal dřív, když jsem si prostě přišel trsnout do klubu a odreagovat se, tehdy to dávalo nějaký smysl a teď už ne?

Opravdu mě tady nic nečeká a jen zbytky mého chtíče, který stejně není nijak slavný ani takový, že by bylo nutno jej okamžitě naplňovat, mě drží v téhle zóně.

Krčím rameny a jdu do šatny, vyzvednu si oblečení a jdu pryč. V centru má ještě otevřeno rychlé občerstvení do noci, tak se tam pořádně najím a tím udělám tečku za dobrodružstvím, které by vlastně bylo jinak úplně zbytečné.

VNITŘNÍ PRAVDA

Dan Novotný

„Klid! Klid v celé jeskyni!“ zavelel skřetí kat. „Tady Petr a Ondřej, lidský bojovník a lidský kouzelník, se provinili tím, že chtěli ukrást Diadém Moci králi skřetů! Za to je jediný trest: poprava!“

„Poprava! Poprava!“ začali skandovat ostatní skřeti.

„Ondro, tak to je opravdu konec,“ zašeptal Petr. Vtom se ozvalo zadunění.

„Kostlivci! Kostlivci a zombie!“ šířilo se skřetími šiky.

Ondřej učinil zvláštní gesto doprovázené taktéž zvláštním mumláním a zatímco byla pozornost skřetů odpoutaná zápasem s nemrtvými, spadly oběma mužům pouta a jim se podařilo utéct.

Za den na to v hospodě, kde se vyléčili ze svých zranění, seděli oba u stolu a pili pivo.

„Co říkal ten zvláštní poustevník? Že ten pravý poklad nalezneme, když se nám podaří odhalit vnitřní pravdu ...“ meditoval Ondřej.

„Nějaké tlachy, ne? Vnitřní pravda ... kdo ví, co si pod tím má kdo představit: zatímco tady žezlo Dračí Moci, to je, pane, artefakt!“

„Máš pravdu, Petře! Jdeme za dalším dobrodružstvím.“

Hned první větší drak na cestě za dračím žezlem byl dosti problematický: Ondřejova magie na něj nefungovala a za chvíli byl sto usmažit oba hrdiny svým ohněm. Vtom se objevil skřet:

„Zrovna tebe hledám, draku! Musím se ti pomstít, zabil jsi moji tetičku!“ Skřet máchl zvláštním artefaktem a draka zmrazil. Poté ťukl do bloku ledu, který se rozpadl na kusy.

„Tady něco nehraje,“ kroutil hlavou Petr. „nezdá se ti to divné, že vždycky když nám jde o kejhák ...“

„… ano, přece už v tom království Amazonek, před skřety, také jsme mohli přijít o život! A objevily se víly ...“

„Asi jsem to přehnal,“ zašeptal skřet, skrytý za křovím, „kdo mohl tušit, že draci jsou tak tupí, že ještě nic nevědí.“

„Snad nedojde k nejhoršímu,“ šeptnul vedle něj kostlivec, „ale nějaké boje mít musí, nebo se začnou nudit ...“

„Co když je zkusím svést?“ ano, i Amazonka byla součástí této konspirace.

„To raději nezkoušej, mohlo by jim to připomenout ...“ šeptnul kostlivec, „je nutno informovat dračího krále, jak se věci mají.“

Mezi tím se Petr a Ondřej posadili na pařezy v lese: byli docela perplex, nevěděli, zda mají ještě pokračovat v honu za artefaktem, nebo jestli mají hledat vnitřní pravdu, případně jak. Nakonec je napadlo, že zkusí jít do nejbližšího města a budou se ptát tam.

„Vnitřní pravdu, říkáš, panáčku? Já jsem pouhá hloupá ženská, vždyť vidíš, každý den štípám dříví a nesu vodu ze studně, takovým věcem nerozumím...“

„Hele, otrapo, co to meleš? Pošlu na tebe biřice a ti z tebe tu tvoji vnitřní pravdu vymlátí, jen co je pravda!“

„Vnitřní pravda se nachází v plnění přání našeho boha. Vstupte do našeho chrámu ...“

Po dni podobně neplodné konverzace s obyvateli města se naši hrdinové usadili opět v hospodě.

„Tak vnitřní pravda bude asi v našem nitru, logicky, nemá smysl se ptát okolo,“ pokračoval Ondřej.

„Kdo tedy jsme? Já jsem Petr, bojovník, a ty jsi Ondra, kouzelník... Nebo ...“ navázal Petr.

„Napadá mě ještě něco. Je to tam zasuté, skoro na okraji paměti, ale tvoje poznámka k zaměření do nitra ...“ napadlo Ondřeje.

„Co tam máš? Může to být důležité, i když to zní jako blbost.“ naléhal Petr.

„Ty jsi Petr, tester a já jsem Ondra, programátor.“ vyhrkl Ondřej.

„Co to je? Jako by to vůbec nepatřilo do tohoto světa!“ reagoval Petr.

(„Ajajaj,“ řekl skřet kostlivci za dveřmi, „za chvíli se k tomu doberou, co takhle je rozdělit? Pokud budou každý zvlášť, snad k nejhoršímu nedojde!“)

Skřet a kostlivec vrazili do hospody. Převrhli stůl s pivem a mnoho škopků piva se začalo, velmi pomalu, snášet k zemi.

„Hodně objektů se hýbe naráz! Hra se seká!“ napadlo Ondřeje.

„Hra! Vnitřní pravda tohoto světa! Jak se vyskakuje ven? Už to mám!“ usmál se Petr.

Když Ondřej opustil oděv virtuální reality, oddechl si. Kolem viděl útulný interiér svého bytu. Když se ujistil, že Petr je také venku, vypnul počítač. (Hluboko v jeho nitru skřeti, kostlivci a ostatní havěť naznali, že skutečně došlo k nejhoršímu a jejich závislá vědomí se doplazila do svého konce.)

„Tak co, zahrál sis dobře?“ usmála se jeho přítelkyně. Připadalo mu, že ji roky neviděl, ale to samozřejmě bylo pouze kvůli jinému plynutí času v simulovaném světě.

„Ty má vnitřní pravdo,“ políbil ji.

ROZPOMENOUT SI

Jarmila Plotěná

Raději nevědět a zapomenout,
raději nebádat,
nepoznat Pravdu cennou?

Moudří však učili po staletí,
že neštěstím člověka je ztráta paměti.
Nejen takové, aby si uvědomil
kde má peníze a kam položil svůj mobil,
avšak jen správné rozpomenutí
Podstatu života poznat přinutí.
Kdo takto procitne jasně ví,
že v rozpomenutí je vítězství.

NESTÁLOST

☀ *do kapsy vezme každou paletu,*
sotva se naděješ,
je obraz tu.
Kde se vzal, tu se vzal,
malíř by to lépe nenamaloval.

Když vidím divadlo oblohy,
schovat se mohou mé vlohy.
Nejvíc by byly Mistry ceněny
ty neustálé nebe proměny.

Tu vidíme, že všechno plyne,
než naděješ se,
je vše zase jiné.

NÁUŠNICOVÁ FILOZOFIE

K čemu tolik náušnic,
když nezbude z nás zhola nic?
Říkal už Buddha na tržišti,
že světa marností je si jistý.
Však negaci světa nežádá.

Spíš tušit celek bez trpkosti
a objevovat souvislosti.
Tak v parádě se moudrost skrývá
a v moudrosti třeba paráda.

INTOLERANCE

Intolerance - to jsou problémů celé rance.

U jednoho vkusu jistá vytříbenost,
u jiného nešťastná to povaha.
Vždy tak trochu malá životní zkušenost,
etapa života, v níž
sám se člověk trápí
a vlastně zcela marně namáhá.

ÚTRŽKY

Říkali, že než se oženíš, všechno se ti zahojí. Říkali ti, že lhát se nemá
a taky říkali : „Kdo lže, ten krade.“
Říkali ti, že krást se nesmí a mezitím ti ukradli celej život.

Petr Skoumal - z textu písně Poločas rozpadu

Každý má svou chuť barvu, má mínus má i plus,
a když pak smyješ malbu, každý je tebe kus.

Pavel Zeman - z textu písně Každý den je to jinak

Už nikde nikdo není – nemá se kdo se mnou hádat
Všude vládne jenom božský klid
Už nikde nikdo není – už se nemá kdo kam sápat
Všude vládne jenom božský klid …

Vladimír Kočandrle - z textu písně Božský klid

Vítej, poutníku vypadlý z hnízda na Mléčné dráze.
Vítej na pevnině hvězdoletu.
Jak drobná a smutná saze ležíš tu před námi,
ozvěno vzdálených světů.
Čteme tvé myšlenky, ty nejisté a vratké mosty,
po kterých tápeš mezi poznaným a zapomenutým.

Oskar Man – z monologu „Hlasy stínů“
z live verze alba Dialog s Vesmírem

Kontakt: Obec Unitářů v Brně, Milady Horákové 13, 602 00 Brno
(2. patro, místnost 213)
Bankovní spojení**:** 1347674359 / 0800 (platné v roce 2024)

Patnáct zásad dle Ing. Jiřího Elgera

1. *Člověk má mít svůj jasný cíl.*
2. *Ten ovlivní jeho život.*
3. *Bez cíle je člověk jako loď bez kormidla. Lidé, kteří nemají jasný cíl poletují od jedné cesty ke druhé jako motýl.*
4. *Měli bychom být jako dobrý hrnčíř, který pečlivě vytváří svůj džbán a nedělá zmatky.*
5. *Nežijeme izolovaně. Jedinec je ovlivňován okolím, právě tak jako je okolí často ovlivňováno jedincem.*
6. *Jedině pochopením lze vyřešit problémy světa.*
7. *Jedinec, který má jasný cíl může pomoci. Sledovat štěstí a vnášet štěstí do svého okolí. Pravé štěstí nemůže být sobecké.*
8. *Kdo ho nenašel, ten nenašel pravdu, protože pravda a pravé štěstí jsou nerozlučným cílem uvědomělého života.*
9. *Podívejme se na protiklady. Evropa – Indie. Hmota – duch. Ale cílem musí být harmonie – jednota.*
10. *Život je proces nabývání a odkládání. Čím více dokážeme odložit, tím blíže jsme k moudrosti a ke skutečnému štěstí.*
11. *Spálit sobectví ohněm lásky.*
12. *Souzvuk myšlení, cítění a konání.*
13. *Osvobodit se od sobectví.*
14. *Touha je hybnou pákou každé činnosti a tato přináší zkušenost. Touhu nelze násilím potlačovat. Kdo ji potlačuje, stane se zatrpklým. (Knižní moudrost nenahradí vlastní zkušenost).*
15. *Konečný cíl: láskyplná odpoutanost, nezištná nesobecká láska, harmonický život.*

(podle zápisu Rev. Miloše Mikoty)

Více informací a tipů se dozvíte na facebooku, na našich webových stránkách, nebo na stránkách Unitarie:

www.facebook.com/UnitariaBrno

brno.unitari.net

Stránky NSČU, odkud se dostanete také ke stránkám jiných obcí:

www.unitaria.cz

Můžete nám také napsat na mailovou adresu:

unitaria.brno@seznam.cz

Nebo navštívit blog unitářských duchovních:

pospolu.unitaria.cz

Vydává Obec unitářů v Brně. Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný, Ing. Pavel Sedlák